

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.10.2013, sp. zn. 20 Cdo 1785/2013, ECLI:CZ:NS:2013:20.CDO.1785.2013.1

Číslo: 26/2014

Právní věta: Jestliže správní orgán (vodoprávní úřad) vydal rozhodnutí podle § 8 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, ve znění účinném do 14. 3. 2006, jímž nahradil dohodu vlastníků provozně souvisejících částí kanalizace o úpravě jejich vzájemných vztahů, jde o exekuční titul, podle nějž lze exekuci nařídít, jen prokáže-li oprávněný, že svou vzájemnou povinnost vůči povinnému již splnil (§ 43 odst. 1 a 2 exekučního řádu).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.10.2013

Spisová značka: 20 Cdo 1785/2013

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dovolání, Exekuce, Postoupení pohledávky, Přípustnost dovolání, Vzájemné plnění

Předpisy: 11 předpisu č. 274/2001Sb. ve znění do 14.03.2006

4 předpisu č. 120/2001Sb. ve znění do 31.12.2012

§ 2 odst. 4 předpisu č. 274/2001Sb.

§ 236 odst. 1 o. s. ř. ve znění od 01.01.2013

§ 237 o. s. ř. ve znění od 01.01.2013

§ 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř. ve znění od 01.01.2013

§ 241a odst. 1 o. s. ř. ve znění od 01.01.2013

§ 243c odst. 1 o. s. ř. ve znění od 01.01.2013

§ 243d písm. a) o. s. ř. ve znění od 01.01.2013

§ 36 odst. 3

§ 43 předpisu č. 120/2001Sb. ve znění do 31.12.2012

§ 8 odst. 3

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Oprávněný podal u soudu prvního stupně dne 15. 6. 2012 návrh na nařízení exekuce na majetek povinného podle vykonatelného rozhodnutí ze dne 9. 11. 2005, jímž Městský úřad D. K. nařídil ve správním řízení předběžné opatření, kterým povinnému uložil povinnost platit společnosti T., a. s., až do rozhodnutí ve věci samé pravidelné měsíční zálohy na úplatu za čištění odpadních vod z veřejné kanalizace na vodním díle „Společná čistírna odpadních vod“ po 1 673 000 Kč splatných vždy dvacátého dne každého měsíce počínaje dnem 20. 11. 2005. Dále uvedl, že společnost T., a. s., mu smlouvou o postoupení pohledávek ze dne 16. 11. 2005 postoupila veškeré své pohledávky z titulu

nároku na výše uvedené zálohy, přičemž tato skutečnost byla týž den postupitelem oznámena povinnému.

O k r e s n í s o u d v Trutnově usnesením ze dne 27. 6. 2012 nařídil podle citovaného rozhodnutí k uspokojení pohledávky oprávněného ve výši 1 673 000 Kč splatné dne 20. 5. 2012 a pro náklady exekuce, které budou v průběhu řízení stanoveny, exekuci na majetek povinného, jejímž provedením pověřil JUDr. J. Š., soudního exekutora Exekutorského úřadu v J.

Povinný v řízení poukázal na to, že zálohu ve výši 1 673 000 Kč splatnou dne 20. 5. 2012 složil do soudní úschovy Obvodního soudu pro Prahu 1, jelikož měl pochybnost o tom, komu má být placena finanční částka představující zálohu na cenu poskytnuté služby za odebrání a čištění odpadních vod přitékajících městskou kanalizací ve D. K. do čistírny odpadních vod města za období květem 2012, a že soud úschovu přijal usnesením ze dne 19. 6. 2012, pravomocným dne 25. 6. 2012.

K odvolání povinného K r a j s k ý s o u d v Hradci Králové usnesením ze dne 25. 1. 2013 změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že návrh na nařízení exekuce na majetek povinného na podkladě rozhodnutí Městského úřadu D. K. ze dne 9. 11. 2005 pro vymožení částky 1 673 000 Kč splatné dne 20. 5. 2012 zamítl (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky před soudy obou stupňů (výroky II. a III.) a o náhradě nákladů soudního exekutora (výrok IV.).

Odvolací soud ze smlouvy o postoupení pohledávek uzavřené mezi společností T., a. s., jako postupitelem a oprávněným jako postupníkem dne 16. 11. 2005 zjistil, že se v ní uvádí jen to, že dne 9. 11. 2005 vydal Městský úřad D. K. předběžné opatření, jímž mimo jiné uložil městu D. K. (dále jen „povinný“) povinnost platit ve prospěch postupitele jakožto vlastníka čistírny odpadních vod (dále jen „ČOV“) v uvedeném městě každého 20. dne v měsíci počínaje dnem 20. 1. 2005 až do rozhodnutí ve věci samé zálohu na úplatu za čištění odpadních vod v čistírně ve výši 1 673 000 Kč (bod I smlouvy) a že postupitel touto smlouvou postupuje potupníkově bezúplatně veškeré své pohledávky z titulu nároku na zaplacení záloh za celé období účinnosti výše uvedeného předběžného opatření (bod II smlouvy). Tuto smlouvu posoudil krajský soud jako neurčitou a tudíž neplatnou, jelikož postupované pohledávky, resp. zálohy za čištění odpadních vod, v ní nejsou identifikovány dostatečně určitě jejich výší a dobou splatnosti, když postupitel převedl na postupníka veškeré své pohledávky z titulu nároku na zaplacení záloh za celé období účinnosti předběžného opatření. Na základě toho dovodil, že oprávněný neprokázal přechod práva z exekučního titulu vymáhat zálohy za čištění odpadních vod (§ 256 odst. 1 a 2 o. s. ř.).

Kromě toho platnému postoupení vymáhané pohledávky (za květen 2012) brání rovněž skutečnost, že postupitel již není nositelem nároku na zaplacení zálohy za čištění odpadních vod, jelikož od ledna 2006 se vlastníkem ČOV stala společnost E. I., a. s.

Z exekučního titulu odvolací soud zjistil, že firmě T., a. s., jím byla uložena povinnost zajistit čištění odpadních vod přiváděných veřejnou kanalizací povinného na vodním díle „společná čistírna odpadních vod“ a povinnému byla uložena povinnost platit za čištění odpadních vod z veřejné kanalizace povinného na vodním díle „společná čistírna odpadních vod“ firmě T., a. s., měsíční zálohy ve výši 1 673 000 Kč se splatností k 20. dni v měsíci počínaje měsícem listopad 2005. Dovodil, že je-li v rozhodnutí výslovně vyjádřeno, že povinnost placení záloh je dána pouze v souvislosti s čištěním odpadních vod v ČOV za čištění, které bylo v daném měsíci již z podstatné části provedeno, jedná se o vzájemná práva a povinnosti účastníků, neboť platební povinnost povinného je spojena s tím, že je prováděno čištění odpadních vod, a splnění této povinnosti se tedy může domáhat pouze ten, kdo takové čištění zajišťuje nebo provádí. Oprávněný však netvrdil a ani neprokazoval, že svoji povinnost zajištění čištění odpadních vod přiváděných veřejnou kanalizací povinného na označeném vodním díle v měsíci květnu 2012 (za nějž navrhl nařízení exekuce k vymožení zálohy) splnil. Kromě toho oprávněný prováděl čištění odpadních vod a byl provozovatelem ČOV pouze do 26. 4. 2012, neboť

dne 27. 4. 2012 nabylo právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 27. 4. 2012, kterým bylo výrokem I. zrušeno povolení k provozování ČOV oprávněnému, tj. společnosti W., s. r. o., a zároveň výrokem II. bylo povolení k provozování ČOV uděleno společnosti L., s. r. o. Oprávněný tudíž od 27. 4. 2012 již neprovádí a ani není oprávněn provádět čištění odpadních vod a nemá tak ani právo na zaplacení zálohy či ceny za takové čištění. Krajský soud proto s odkazem na § 43 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, dospěl k závěru, že návrh na nařízení exekuce je třeba zamítnout též z tohoto důvodu, jelikož oprávněný neprokázal, že již splnil vzájemnou povinnost vůči povinnému.

Čtvrtým důvodem pro zamítnutí návrhu na nařízení exekuce je podle odvolacího soudu jím zjištěná skutečnost, že Městský úřad D. K., jakožto vodoprávní orgán, vydal dne 22. 9. 2006 konečné rozhodnutí ve věci, pravomocné dnem 2. 1. 2007, kterým podle § 8 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., ve znění účinném do 14. 3. 2006, upravil vzájemná práva a povinnosti mezi městem D. K. a současným vlastníkem ČOV společností E. I., a. s., která jím je od ledna 2006 namísto předchozí společnosti T., a. s. Ke dni 2. 1. 2007 tudíž došlo k zániku účinnosti rozhodnutí o předběžném opatření, které proto již není způsobilým exekučním titulem podle § 40 odst. 1 písm. g) ex. ř. Dále krajský soud poukázal na to, že rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 1. 2007 byla sice vyslovena nicotnost konečného rozhodnutí vodoprávního orgánu, tento rozsudek však byl zrušen rozsudkem Nevyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2008, pravomocným dnem 24. 1. 2008, a následně již konečné rozhodnutí nebylo zrušeno, změněno ani nebyla vyslovena jeho nicotnost. Rozhodnutí o předběžném opatření proto pozbylo účinnosti dne 2. 1. 2007 (nejpozději dne 24. 1. 2008), nebylo však účinné k datu podání návrhu na nařízení exekuce. Na tom dle jeho názoru nemění nic ani okolnost, že vodoprávní úřad vydal předběžné opatření v řízení zahájeném z jeho podnětu dne 9. 11. 2005, v němž účastníky řízení byla společnost T., a. s., a povinný, zatímco konečné rozhodnutí vydal v řízení zahájeném dne 1. 7. 2005 k návrhu povinného, jehož účastníkem byla dále společnost E. I., a. s. V obou těchto správních věcech se totiž jednalo o řízení jediné, které se týkalo úpravy vzájemných práv a povinností mezi povinným a vlastníkem ČOV, a není tedy významné, jaké subjekty se ho účastnily, nýbrž o jaká práva a povinnosti se v řízení jednalo; správního řízení se vždy účastnil ten který vlastník ČOV, o jehož právech a povinnostech se v řízení jednalo (§ 8 odst. 3 zákona a vodovodech a kanalizacích a § 14 odst. 1 správního řádu).

Proti tomuto usnesení (a to výslovně proti všem jeho výrokům) podal oprávněný dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 o. s. ř., ve znění účinném od 1. 1. 2013, namítaje, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, a dovozuje, že závěr odvolacího soudu, podle kterého exekuční titul pozbyl účinnosti proto, že bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé (§ 43 odst. 2 zákona č. 71/1967, jímž se daná věc vzhledem k době zahájení správního řízení řídí), závisí na vyřešení takových otázek procesního práva správního, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny. Konkrétně jde předně o otázku, „zda v případě, že jsou u jednoho správního orgánu postupně pod dvěma různými spisovými značkami vydána dvě rozhodnutí o zahájení řízení z moci úřední se shodným předmětem a k těmto rozhodnutím jsou o následném postupu a úkonech vedeny dva samostatné spisy s různými účastníky, jde ve skutečnosti jen o jednu věc nebo o dvě různé věci, jejichž konflikt je třeba řešit na základě pravidla o překážce litispendence“. S tím podle dovolatele úzce souvisí navazující otázka, „zda, jde-li o dvě samostatná řízení, pozbude předběžné opatření vydané v jednom z nich účinnosti vydáním meritorního rozhodnutí ve věci druhé“. Namítá, že právní úprava i judikatura připouští možnost dvou nebo více současně probíhajících správních řízení ve stejné věci, avšak v těchto případech je i podle současného správního řádu třeba uplatnit „pravidlo platné pro překážku litispendence“, tzn. zastavit později zahájené řízení. Není proto správný názor odvolacího soudu, že dvě paralelní řízení zahájená v průběhu roku 2005 u Městského úřadu D. K. ve věci úpravy vzájemných práv a povinností vlastníků provozně souvisejících částí kanalizace jsou jen jedním řízením. Z toho pak vyplývá, že meritorní rozhodnutí vydané v jedné z těchto dvou věcí nemá žádné dopady na účinnost předběžného opatření vydaného ve věci druhé. Rozhodnutím ve věci samé

totiž končí vždy jen konkrétní správní řízení a případná paralelní řízení skončena nejsou a je třeba je zastavit pro překážku již jednou přiznaného práva či uložené povinnosti, případně (podle správního řádu č. 71/1967 Sb.) pro odpadnutí jejich důvodu. Než se tak stane, pokračují a předběžná opatření v nich vydaná jsou (nedojde-li k jejich zrušení samostatným rozhodnutím) stále závazná (účinná); to platí i o předmětném exekučním titulu, který je tak dosud způsobilým podkladem k nařízení exekuce.

Dále dovolatel namítá, že smlouva o postoupení pohledávek uzavřená mezi ním a T., a. s., ze dne 16. 11. 2005 vymezuje postupované pohledávky co do jejich výše a splatnosti v článku I., v němž je uvedeno, že se jedná o zálohy po 1 673 000 Kč splatné každého 20. dne v měsíci počínaje dnem 20. 11. 2005, takže je zcela „absurdní“ závěr odvolacího soudu, že tyto údaje ve smlouvě nejsou a že tento nedostatek způsobuje neplatnost smlouvy pro neurčitost; naopak je zřejmé, že jde o smlouvu určitou a platnou, neboť cituje exekuční titul, takže případná neurčitost by se musela vztahovat i na něj.

Pokud pak odvolací soud dospěl k závěru, že oprávněný „nemůže být držitelem vymáhaného nároku“ i z toho důvodu, že T., a. s., jako postupitelka přestala být v lednu 2006 vlastnící ČOV a tím i subjektem, který zajišťuje čištění odpadních vod a má nárok na úplatu za tuto službu, vyslovuje dovolatel právní názor, že „vymáhaná pohledávka nemá právní základ v žádných skutkových okolnostech, že je založena procesním rozhodnutím správního orgánu, že její existence a identita primárního věřitele závisí na ryze procesních formálních faktorech“, přičemž primárním věřitelem je tak ten, kdo je jako věřitel označen v rozhodnutí, tzn. T., a. s., která toto postavení mohla ztratit jen zrušením, změnou či pozbytím účinnosti předběžného opatření, což se nestalo. V této souvislosti dodává, že T., a. s., v okamžiku vydání exekučního titulu již nebyla vlastnící ČOV, neboť movité věci náležející k čistírně přešly prodejem na společnost E. I., a. s., tzn. v květnu 2005, a nemovitosti k okamžiku podání návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí, tzn. k 1. 6. 2005. K pozbytí dispozičního práva k postupovaným pohledávkám v průběhu správního řízení, jak uvedl odvolací soud, proto nemohlo dojít. Nanejvýše lze mít pochybnosti o účastenství T., a. s., ve správním řízení a tím i o věcné správnosti exekučního titulu. Protože tedy T., a. s., postavení primárního věřitele neztratila, zůstávají účinky postoupení pohledávek na dovolatele až do současné doby zachovány a týkají se i zálohy za měsíc květen 2012.

Dovolatel dále nesouhlasí ani se závěrem odvolacího soudu, že neprokázal splnění exekučním titulem stanovené vzájemné povinnosti podle § 43 odst. 1 ex. ř., spočívající v zajištění čištění odpadních vod v květnu 2012, a namítá, že exekuční titul sice ukládá povinnosti oběma účastníkům řízení, tyto však nejsou vzájemně vázány, neboť z dikce rozhodnutí neplyne, že by jedna byla vymáhána pouze při splnění druhé (v dané exekuci je vymáhána pouze paušální záloha, která má být pravidelně placena bez ohledu na to, jaké množství odpadních vod a s jakými skutečnými náklady bylo čištěno). Nejde proto o situaci, kdy by nařízení exekuce bylo ve smyslu § 43 odst. 1 ex. ř. podmíněno prokázáním splnění vzájemné povinnosti.

Protože tedy exekuční titul je stále závazný (účinný), protože právo na zaplacení vymáhané pohledávky platně přešlo na dovolatele, protože její vymáhání není vázáno na splnění vzájemné povinnosti a protože tedy všechny zákonem vyžadované předpoklady pro nařízení exekuce byly splněny, dovolatel navrhl, aby dovolací soud změnil napadené rozhodnutí odvolacího soudu tak, že usnesení soudu prvního stupně se potvrzuje, a aby oprávněnému přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení a taktéž náhradu nákladů dovolacího řízení.

N e j v y š š í s o u d dovolání proti výroku odvolacího soudu o věci samé zamítl, jinak dovolání odmítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění od 1. 1. 2013) se podává z bodů 1. a 7., článku II., zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Vzhledem k tomu, že dovolání v této věci nesměřuje proti žádnému z usnesení vypočtených v § 238a o. s. ř., zabýval se Nejvyšší soud tím, zda jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání formulované v § 237 o. s. ř. (ve spojení s omezením dle § 238 o. s. ř.).

Podle § 237 o. s. ř., není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Zamítavé rozhodnutí odvolacího soudu je založeno jednak na závěru, že oprávněný smlouvou o postoupení pohledávek ze dne 16. 11. 2005 neprokázal přechod práva z exekučního titulu ze společnosti T., a. s., vymáhat zálohy za čištění odpadních vod (§ 256 odst. 1 a 2 o. s. ř.), dále na závěru, že neprokázal splnění vzájemné povinnosti vůči povinnému (§ 43 ex. ř.), na závěru, že platnému postoupení vymáhané pohledávky (za květen 2012) brání skutečnost, že postupitel není nositelem nároku na zaplacení zálohy za čištění odpadních vod, jelikož od ledna 2006 (správně s právními účinky vkladu vlastnického práva k nemovitostem tvořícím areál čistírny odpadních vod do katastru nemovitostí ke dni 1. 6. 2005 - poznámka NS) se vlastníkem ČOV stala společnost E. I., a. s., a konečně na závěru, že jím předložený exekuční titul není vykonatelný z důvodu, že vydáním konečného rozhodnutí ve věci samé ztratil účinnost. Dovolatel - jak z obsahu dovolání vyplývá - napadá všechny tyto čtyři právní závěry, na nichž odvolací soud založil své zamítavé usnesení, které pokládá za nesprávné, a v dovolání vyložil, v čem spočívá nesprávnost právního posouzení věci (§ 241a odst. 1 a 3 o. s. ř.).

Dovolací soud po přezkoumání napadeného usnesení odvolacího soudu dospěl k závěru, že dovolání proti jeho výroku I. o věci samé je podle § 237 o. s. ř. přípustné, neboť odvolací soud se při řešení otázky (ne)platnosti smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 16. 11. 2005, uzavřené mezi společnostmi T., a. s., jako postupitelem a oprávněným jako postupníkem, odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, a dále pro řešení otázky, kterou dovolací soud dosud neřešil, a to, zda v dané věci je namíste aplikace § 43 odst. 1 ex. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2012, v souvislosti s právní úpravou zakotvenou v § 8 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění účinném do 14. 3. 2006 (dále též jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“), na základě kterého vydal správní orgán (vodoprávní úřad) exekuční titul; dovolání proti tomuto výroku však není důvodné. Proti výrokům o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky před soudy obou stupňů a proti výroku o nákladech soudního exekutora není dovolání přípustné.

Právní posouzení věci je nesprávné (§ 241a odst. 1 o. s. ř.), jestliže odvolací soud věc posoudil podle právní normy (práva hmotného i procesního), jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval (z podřazení skutkového stavu hypotéze normy vyvodil nesprávné závěry o právech a povinnostech účastníků).

Exekučním titulem, podle kterého oprávněný v dané věci navrhl nařízení exekuce na majetek

povinného, je rozhodnutí Městského úřadu D. K., odboru životního prostředí - vodoprávního úřadu, ze dne 9. 11. 2005 (podle vyznačené doložky vykonatelného dne 15. 11. 2005), v němž se uvádí, že tento správní úřad zahájil dne 9. 11. 2005 z vlastního podnětu správní řízení podle ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), o úpravě vzájemných práv a povinností mezi vlastníky provozně souvisejících kanalizací, tj. mezi městem D. K. a firmou T., a. s., a že v té souvislosti vydává podle § 43 odst. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, předběžné opatření tohoto znění:

„Firmě T., a. s., se ukládá povinnost zajistit čištění odpadních vod přiváděných veřejnou kanalizací města D. K. na vodním díle „Společná čistírna odpadních vod“, jejímž je vlastníkem.

Městu D. K. se ukládá za čištění odpadních vod z veřejné kanalizace města D. K. na vodním díle „Společná čistírna odpadních vod“ hradit firmě T., a. s., měsíční zálohy ve výši 1 673 000 Kč (slovy...) se splatností ke dvacátému dni v měsíci, počínaje měsícem listopad 2005.

Toto předběžné opatření platí do doby právní moci rozhodnutí, jež bude vydáno ve shora uvedeném správním řízení zahájeném z vlastního podnětu vodoprávního úřadu dne 9. 11. 2005.

Převod práva z tohoto exekučního titulu ve smyslu § 36 odst. 3 a 4 exekučního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, oprávněný prokazuje předložením fotokopie smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 16. 11. 2005 (na níž byly podpisy jednajících osob úředně ověřeny notářem a legalizací podle zákona č. 41/1993 Sb.) uzavřené mezi ním jako postupníkem a T., a. s., jako postupitelem, v jejímž bodě I. se uvádí, že „dne 9. 11. 2005 vydal Městský úřad D. K. předběžné opatření, jímž mimo jiné uložil Městu D. K. povinnost platit ve prospěch postupitele jakožto vlastníka čistírny odpadních vod v uvedeném městě každého dvacátého dne v měsíci, a to počínaje dnem 20. 11. 2005 až do rozhodnutí ve věci samé, zálohu na úplatu za čištění odpadních vod v čistírně ve výši 1 673 000 Kč (dále jen „záloha“), a v bodě II., že „postupitel touto smlouvou postupuje postupníkovi bezúplatně veškeré své pohledávky z titulu nároku na zaplacení záloh za celé období účinnosti výše uvedeného předběžného opatření“.

Pro platnost smlouvy o postoupení pohledávky (§ 524 obč. zák.) se kromě písemné formy (§ 40 odst. 1 obč. zák.) a dalších zákonných podmínek uvedených v § 37 až 39 obč. zák. též vyžaduje, aby vyhovovala požadavku určitosti.

Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 20. 12. 2000, sp. zn. [32 Cdo 2306/98](#), uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 4, ročníku 2001, pod číslem 58, vysvětlil, že k obligatorním obsahovým náležitostem smlouvy o postoupení pohledávky vedle vlastního označení účastníků (postupitele a postupníka) patří identifikace postupované pohledávky, která musí zahrnovat řádné označení postupitelova dlužníka a popis pohledávky co do její výše a skutečností, na nichž se zakládá. Dále je v něm uvedeno, že postupovaná pohledávka musí být identifikována dostatečně určitě - tak, aby nebyla zaměnitelná s jinou pohledávkou postupitele za stejným dlužníkem a aby mezi smluvními stranami nevznikaly pochybnosti o tom, jaká pohledávka, jak a kdy byla postoupena.

Vzhledem k tomu, že způsob určení pohledávek, které jsou předmětem cesse, zákon nestanoví, je na účastnících, jaká identifikační kritéria pro vymezení postupovaných pohledávek zvolí. V rozsudku ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. [29 Odo 654/2003](#), Nejvyšší soud vysvětlil, že právní literaturou (srov. např. Jehlička, O. - Švestka, J. - Škárová, M. a kol: Občanský zákoník. Komentář. 9. vydání, Praha, C. H. Beck 2004, str. 766) i soudní praxí vznášený (a Nejvyšším soudem sdílený - srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2004, sp. zn. [25 Cdo 1074/2003](#)) požadavek, aby v písemné postupní smlouvě byla jednoznačně určena převáděná pohledávka natolik nepochybně, aby bylo zjištělé,

jaká pohledávka je předmětem postoupení (především aby v ní převáděná pohledávka byla jednoznačně určena označením předmětu plnění, osoby dlužníka, případně právního důvodu, aby ji nebylo možné zaměnit s pohledávkou jinou), nemusí být vždy (bezvýjimečně) naplněn jen vymezením předmětu plnění, osoby dlužníka, případně právního důvodu plnění. V této souvislosti uvedl, že smyslu dané úpravy se neprotiví, aby nezaměnitelná identifikace postupovaných pohledávek byla provedena i zprostředkovaně. V rozsudku ze dne 27. 4. 2006, sp. zn. [33 Odo 899/2004](#), Nejvyšší soud vysvětlil, že určitost předmětu písemného právního úkonu není omezena jen na případy, kdy je tento předmět specifikován v samotném textu, který obsah úkonu zachycuje; požadavku určitosti vymezení předmětu písemného právního úkonu vyhovuje i písemný odkaz na jinou listinu, z níž je předmět úkonu objektivně (tedy každému, a nikoli jen smluvním stranám) seznatelný, samozřejmě za předpokladu, že je v této listině označen zcela nezaměnitelným způsobem. V usnesení ze dne 31. 7. 2003, sp. zn. [20 Cdo 1319/2002](#), uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročníku 2003, pod číslem 165/2003, pak bylo vysvětleno, že v rovině hmotněprávní lze identifikovat pohledávku rozmanitým způsobem, zejména uvedením právní skutečnosti, na níž je založena, výší, splatností, případně i jinými skutečnostmi, včetně odkazu na event. titul, jímž byla přiznána; vždy však tak, aby nebyla zaměnitelná s jinou pohledávkou postupitele za tímž povinným. O náležité určení pohledávky by nešlo v případě, kdy by ani na základě výkladových pravidel projevu vůle nebylo možné dospět ke spolehlivému závěru, která pohledávka měla být postoupena.

Jestliže rozhodovací praxe Nejvyššího soudu bezvýjimečně nespojuje naplnění podmínky určitosti právního úkonu pouze se specifikací jeho předmětu v samotném textu, který obsah písemného úkonu zachycuje, nemůže již s přihlédnutím k uvedené judikatuře obstát závěr odvolacího soudu o tom, že postupované pohledávky nejsou ve smlouvě o postoupení pohledávek identifikovány dostatečně určitě jejich výší a dobou splatnosti a že tato smlouva je neurčitá a tudíž neplatná. Požadavek určitosti smlouvy o postoupení pohledávek je naplněn i v případě, neobsahuje-li smlouva výčet všech převáděných pohledávek, pokud je z účastníky zvolených identifikačních znaků nepochybné, které pohledávky (nezaměnitelné s jinými) jsou předmětem cesse (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod číslem 27/2008 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Závěr krajského soudu, že předmětná smlouva o postoupení pohledávek je neplatná a že z tohoto důvodu oprávněný neprokázal přechod práva z exekučního titulu ze společnosti T., a. s., vymáhat zálohy za čištění odpadních vod, není tudíž správný; tato nesprávnost však - jak je uvedeno níže - neměla žádný vliv na správnost jeho konečného závěru, že návrh na nařízení exekuce není důvodný.

Dále dovolatel nesouhlasí s právním názorem odvolacího soudu, že na danou věc je třeba aplikovat § 43 exekučního řádu.

Podle § 43 odst. 1 ex. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2012 (jenž po 1. 1. 2013 nedoznal změny), jestliže je to, co ukládá exekuční titul povinnému, vázáno na splnění podmínky nebo na splnění vzájemné povinnosti oprávněného, lze nařídit exekuci jen, prokáže-li oprávněný, že se podmínka splnila nebo že sám svou vzájemnou povinnost vůči povinnému již splnil, popřípadě je připraven ji splnit. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení v případech uvedených v odstavci 1 je třeba k potvrzení o vykonatelnosti exekučního titulu připojit listinu vydanou nebo ověřenou státním orgánem nebo notářem, z níž je patrné, že se splnila podmínka nebo že oprávněný splnil svou vzájemnou povinnost, popřípadě je připraven ji splnit.

Jestliže tedy zákon výslovně spojuje prokázání splnění vzájemné povinnosti, popř. připravenosti ji splnit, připojením listiny splňující kritéria daná § 43 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb. a jestliže oprávněný tuto listinu nepředložil, exekuci nelze nařídit, byť by své povinnosti prokazoval jinými důkazy. Požadavek na předložení listiny sleduje, aby soud, aniž by musel nařizovat jednání, měl současně s návrhem na exekuci prokázáno, že oprávněný svoji vzájemnou povinnost splnil, popř. je připraven ji splnit. Splnění vzájemné povinnosti, popřípadě připravenost ke splnění vzájemné

povinnosti, může oprávněný prokázat jen listinou vydanou nebo ověřenou státním orgánem nebo notářem (nikoli soudním exekutorem); soukromá listina (tj. listina vyhotovená někým jiným než státním orgánem nebo notářem) sama o sobě není způsobilá prokázat splnění (přípravenost splnění) vzájemné povinnosti oprávněného, soudní praxe však dovodila, že uvedená listina vyhovuje požadavkům § 43 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb. tehdy, jestliže podpisy na ní byly zákonem předepsaným způsobem ověřeny. Z listin vydaných nebo ověřených notářem jsou způsobilé prokázat splnění vzájemné povinnosti, popřípadě připravenost ke splnění vzájemné povinnosti, jak notářské zápisy (v úvahu zde přichází zejména osvědčení jiných skutkových dějů podle § 79 notářského řádu a osvědčení o prohlášení podle § 80 notářského řádu), jejich stejnopisy a výpisy z notářských zápisů, tak i legalizace soukromé listiny notářem (§ 74 notářského řádu); k prokázání splnění vzájemné povinnosti nestačí prohlášení samotného oprávněného, byť je osvědčeno notářským zápisem podle § 80 notářského řádu. Nedostatek ochoty povinného písemně potvrdit splnění vzájemné povinnosti oprávněným, případně poskytnout součinnost potřebnou k ověření soukromé listiny, přitom nečiní oprávněného bezbranným; prostředkem, jak takový nedostatek ochoty povinného odstranit, je pro oprávněného žaloba o určení (§ 80 písm. c/ o. s. ř.), že svou vzájemnou povinnost splnil, popřípadě je připraven ji splnit (k tomu srov. např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2003, sp. zn. [17 Co 411/2003](#), uveřejněné pod číslem 38/2005 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, jehož předmětem úpravy jsou některé vztahy vznikající při rozvoji, výstavbě a provozu vodovodů a kanalizací sloužících veřejné potřebě, přípojek na ně, jakož i působnost orgánů územních samosprávných celků a správních úřadů na tomto úseku (§ 1 odst. 1 tohoto zákona), ve znění účinném do 14. 3. 2006, stanovil v § 8 odst. 3, že vlastníci vodovodů nebo kanalizací provozně souvisejících upraví svá vzájemná práva a povinnosti písemnou dohodou tak, aby bylo zajištěno kvalitní a plynulé provozování vodovodu nebo kanalizace. Nedojde-li k písemné dohodě, rozhodne o úpravě vzájemných práv a povinností mezi nimi příslušný vodoprávní úřad.

Podle odstavce 11 tohoto ustanovení, ve stejném znění, platilo, že vlastník kanalizace má právo na úplatu za odvádění odpadních vod (dále jen „stočné“), pokud ze smlouvy uzavřené podle odstavce 2 nevyplývá, že stočné se platí provozovateli kanalizace (§ 20). Právo na stočné vzniká okamžikem vtoku odpadních vod do kanalizace. Stočné je cenou za službu spojenou s odváděním a čištěním, případně zneškodňováním odpadních vod.

K aplikaci citovaných ustanovení zákona o vodovodech a kanalizacích se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 1. 2008, č. j. 9 As 52/2007 - 76 (na nějž poukázal již odvolací soud), který byl uveřejněn pod číslem 1531/2008 Sbírkou rozhodnutí Nejvyššího správního soudu s touto právní větou: „Dle § 8 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, je správní orgán povinen v rozhodnutí nahrazujícím dohodu vlastníků provozně souvisejících částí kanalizace upravit jejich vzájemné vztahy natolik komplexně, aby poskytovalo podklad pro kvalitní, plynulé a bezpečné fungování kanalizace, tj. včetně materiálního zajištění provozu“.

Dovolací soud se ztotožňuje s názorem odvolacího soudu, že z výroku rozhodnutí Městského úřadu D. K., odboru životního prostředí - vodoprávního úřadu, ze dne 9. 11. 2005, vyplývá vzájemnost práv a povinností účastníků z toho, že jím firmě T., a. s., byla uložena povinnost zajistit čištění odpadních vod přiváděných veřejnou kanalizací města D. K. a městu D. K. byla uložena povinnost za čištění odpadních vod z veřejné kanalizace hradit firmě T., a. s., měsíční zálohy se splatností ke dvacátému dni v měsíci. Právo na úplatu za odvádění odpadních vod nebo za čištění, případně zneškodňování odpadních vod (stočné) má totiž vlastník kanalizace, resp. ČOV, pokud stočné není placeno provozovateli kanalizace (ČOV), jen tehdy, pokud čištění, případně zneškodňování odpadních vod skutečně provádí (§ 8 odst. 11, nyní odstavec 14 zákona o vodovodech a kanalizacích); mezi vlastníky kanalizací provozně souvisejících, resp. kanalizace a ČOV - pokud uzavřeli písemnou dohodu podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích - jde tedy o práva a povinnosti vzájemně podmíněná, a

stejně tak tomu je i v případě, že takovou dohodu neuzavřou a o úpravě jejich vzájemných práv a povinností mezi nimi rozhodl příslušný vodoprávní úřad (nyní Ministerstvo zemědělství).

Jestliže tedy oprávněný k potvrzení o vykonatelnosti exekučního titulu nepřipojil listinu vydanou nebo ověřenou státním orgánem nebo notářem, z níž je patrné, že sám svou vzájemnou povinnost vůči povinnému v měsíci květnu 2012 splnil, tj. že zajistil čištění odpadních vod přiváděných veřejnou kanalizací města D. K. na vodním díle „Společná čistírna odpadních vod“ (§ 43 odst. 2 ex. ř.), je správný závěr odvolacího soudu, že neprokázal, že sám svou vzájemnou povinnost vůči povinnému již splnil (§ 43 odst. 1 ex. ř.); oprávněný to ostatně v řízení ani netvrdil a neprokazoval. Odvolací soud, jak z obsahu spisu vyplývá, oprávněného o povinnosti vyžadované § 43 odst. 2 ex. ř. v rozporu s § 254 odst. 3 o. s. ř. nepoučil, toto jeho pochybení ovšem – s ohledem na závěr uvedený níže – nepředstavuje vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3, věta druhá, o. s. ř.).

Kromě toho odvolací soud – pokud jde o subjekt, který byl v květnu 2012 provozovatelem ČOV v městě D. K. – zjistil, že výrokem I. rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 27. 4. 2012 bylo povolení k provozování kanalizace pro veřejnou potřebu (čistírny odpadních vod ve D. K.) vydané krajským úřadem dne 11. 12. 2006 pro provozovatele společnost W. D., s. r. o. (...), zrušeno podle § 6 odst. 7 zákona o vodovodech a kanalizacích, a že výrokem II. tohoto rozhodnutí bylo podle ustanovení § 6 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích a podle § 12 odst. 2 vyhlášky č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon o vodovodech a kanalizacích, ve znění pozdějších předpisů, vydáno právní osobě L., s. r. o., povolení k provozování kanalizace pro veřejnou potřebu, s tím, že podle výroku III. je výrok II. tohoto rozhodnutí vykonatelný dnem nabytí právní moci výroku I. tohoto rozhodnutí. Podle vyznačené doložky toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 4. 2012.

Podle § 2 odst. 4 citovaného zákona (jehož znění po 15. 3. 2006 nedoznalo změny) provozovatelem vodovodu nebo kanalizace je osoba, která provozuje vodovod nebo kanalizaci a je držitelem povolení k provozování tohoto vodovodu nebo kanalizace vydaného krajským úřadem podle § 6.

Je proto taktéž správný právní názor krajského soudu, že oprávněný byl provozovatelem ČOV pouze do 26. 4. 2012, neboť jen do tohoto data byl držitelem povolení k provozování ČOV vydaného krajským úřadem podle § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích, a že tedy od 27. 4. 2012 již není oprávněn provádět čištění odpadních vod a nemá tak ani právo na zaplacení zálohy či ceny za takové čištění. Od 27. 4. 2012 je provozovatelem ČOV společnost L., s. r. o., která – jak to vyplývá z citovaného rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 27. 4. 2012 – uzavřela dne 11. 4. 2012 s vlastníkem kanalizace pro veřejnou potřebu společností E. I., a. s., smlouvu o provozování ČOV D. K. Jen pro úplnost je možno uvést, že z tohoto rozhodnutí taktéž vyplývá, že žádost ze dne 11. 4. 2012 o zrušení povolení k provozování kanalizace pro veřejnou potřebu – ČOV D. K., na základě níž bylo toto správní řízení zahájeno, podal sám oprávněný dne 20. 4. 2012, a to z důvodu výpovědi nájemní smlouvy a smlouvy o provozování předmětné ČOV ze strany vlastníka ČOV společnosti E. I., a. s., ke dni 10. 4. 2012.

Dovolatelovým námitkám, že „vymáhaná pohledávka nemá právní základ v žádných skutkových okolnostech, že je založena procesním rozhodnutím správního orgánu, že její existence, jakož i identita primárního věřitele, závisejí na ryze procesních formálních faktorech, přičemž primárním věřitelem je ten, kdo je jako věřitel označen v rozhodnutí, tzn. T., a. s., která toto postavení mohla ztratit jen zrušením, změnou či pozbytím účinnosti předběžného opatření, což se nestalo, a že k pozbytí dispozičního práva k postupovaným pohledávkám v průběhu správního řízení nemohlo dojít“, nelze přisvědčit. Jestliže totiž v řízení bylo zjištěno, že T., a. s., v konkursu (od 9. 2. 2007) nebyla v měsíci květnu 2012 vlastníkem ČOV (tou byla společnost E. I., a. s.) a oprávněný v tomto měsíci nebyl provozovatelem této ČOV ani držitelem povolení k provozování kanalizace (ČOV) vydaného krajským úřadem podle § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích, pak se dovolací soud ztotožňuje s názorem

odvolacího soudu, byť jeho závěr o neplatnosti předmětné smlouvy o postoupení pohledávek není správný, že tyto skutečnosti bránily platnému postoupení vymáhané pohledávky, která byla splatná dne 20. 5. 2012.

Pro úplnost je v této souvislosti možno poukázat též na rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 18. 10. 2012, jímž rozhodlo o odvolání společnosti E. I., a. s., proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 27. 8. 2012, kterým bylo ve správním řízení rozhodnuto podle § 43 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, o předběžném opatření vodoprávního úřadu Městského úřadu D. K., odboru životního prostředí, ze dne 9. 11. 2005, tak, že ve výroku I. bylo zrušeno toto předběžné opatření, jímž byla uložena povinnost firmě T., a. s., zajistit čištění odpadních vod přiváděných veřejnou kanalizací města D. K. a městu D. K. byla uložena povinnost za čištění odpadních vod z veřejné kanalizace hradit firmě T., a. s., měsíční zálohy ve výši 1 673 000 Kč, a ve výroku II. byl z důvodu nenahraditelné újmy účastníka řízení vyloučen odkladný účinek, tak, že toto rozhodnutí zrušil a řízení o zrušení předběžného opatření zastavil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Ministerstvo zemědělství mimo jiné uvedlo, že tvrzení žadatele (tedy města D. K.) a firmy E. I., a. s., že v řízení o vydání předběžného opatření a v řízení o vydání rozhodnutí ve věci samé byly v postavení účastníků řízení odlišné subjekty (v prvním případě firma T., a. s., a v druhém firma E. I., a. s.), z čehož dovozovaly, že předběžné opatření nemohlo pozbýt účinnosti vydáním rozhodnutí ze dne 22. 9. 2006, je nedůvodné, neboť firma E. I., a. s., neprokázala své tvrzení, že není právním nástupcem firmy T., a. s. Z materiálního pojetí účastnictví totiž vyplývá, že účastníkem řízení je každá osoba, která může být rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech a povinnostech, a to bez ohledu na to, zda s ní správní orgán jako s účastníkem jedná, či nikoliv. V situaci, kdy je uzavřena kupní smlouva o převodu ČOV, i když probíhá soudní řízení o její platnosti, nelze vyvrátit právní závěr, že v této situaci, kdy ve stejném čase probíhají souběžně oba procesy ve sféře správní a obchodní, je možné, že dotčeny na svých právech a povinnostech mohou být jak firma T., a. s., jako prodávající, tak firma E. I., a. s., jako kupující, protože obě firmy v čase probíhajícího vodoprávního řízení mohou být vlastníky ČOV. Výklad ke správnímu řádu uvádí, že není podstatné, zda účastník řízení výsledným rozhodnutím skutečně na svých právech nebo povinnostech přímo dotčen bude, či nikoliv. Samozřejmě o jinou situaci se jedná, je-li na základě kupní smlouvy definitivně vlastníkem jeden subjekt v časovém úseku dostatečně dlouho předcházejícím nebo následujícím době, ve které probíhalo správní řízení. V pochybnostech měla být vydána deklaratorní usnesení podle ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu. „Ministerstvo po posouzení a právních závěrech zjistilo právní skutečnosti, že řízení provedené krajským úřadem bylo na základě žádosti, která se stala zjevně bezpředmětnou ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, když v době podání žádosti neexistovalo žádné platné předběžné opatření, a i zčásti zjevně právně nepřípustnou ve smyslu ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu“.

Dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) nebyl tudíž v uvedených závěrech odvolacího soudu naplněn.

Ustálená soudní praxe (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 12. 1997, sp. zn. 3 Cdo 1374/96, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 2, ročníku 1998, pod číslem 17) dále dovodila, že založil-li odvolací soud závěr o nedůvodnosti uplatněného nároku současně na dvou na sobě nezávislých důvodech, pak sama okolnost, že jeden z nich neobstojí, nemůže mít na správnost tohoto závěru vliv, jestliže obstojí důvod druhý. To platí i tehdy, nemohl-li být druhý důvod podroben dovolacímu přezkumu proto, že nebyl dovoláním dotčen. V takovém případě není ani zapotřebí se správností důvodu, jenž naopak dovoláním napaden byl, zabývat, neboť na celkový závěr odvolacího soudu o nedůvodnosti uplatněného nároku to nemůže mít vliv. Od těchto závěrů nemá dovolací soud důvod odchytil se ani v této věci (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2011, sp. zn. [20 Cdo 72/2010](#)).

Jelikož se dovolateli nepodařilo zpochybnit správnost jednoho, resp. dvou z více právních závěrů, na nichž odvolací soud založil své rozhodnutí v měnicím (zamítavém) výroku I., je - logicky vzato - nerozhodné, zda je správný jeho další právní závěr, že vydáním konečného rozhodnutí Městského úřadu D. K., jakožto vodoprávního orgánu, ze dne 22. 9. 2006, pravomocného dnem 2. 1. 2007, jímž podle § 8 odst. 3 zákona č. 274/2001 Sb., ve znění účinném do 14. 3. 2006, upravil vzájemná práva a povinnosti mezi městem D. K. a současným vlastníkem ČOV společností E. I., a. s., která jím je namísto předchozí společnosti T., a. s., z čehož dovodil, že ke dni 2. 1. 2007 (resp. nejpozději dne 24. 1. 2008) došlo k zániku účinnosti rozhodnutí o předběžném opatření, které proto již není způsobilým exekučním titulem podle § 40 odst. 1 písm. g) ex. ř. Ani případná nesprávnost tohoto právního názoru nemůže mít totiž žádný vliv na správnost právního závěru, že oprávněný neprokázal splnění vzájemné povinnosti vůči povinnému ve smyslu § 43 ex. ř. a že platnému postoupení vymáhané pohledávky, která byla splatná dne 20. 5. 2012, bránily shora uvedené skutečnosti, jak je uvedeno výše. Za této situace se odvolací soud - zejména z důvodu nadbytečnosti - již touto dovolatelem taktéž zpochybněnou otázkou nezabýval (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 6. 2012, sp. zn. [26 Cdo 3009/2011](#)); možno je jen odkázat na závěr uvedený v rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 18. 10. 2012, které je pro povinného závazné.

Dovolatel, který „dovolání směřuje proti všem výrokům napadeného rozhodnutí“, tedy i proti akcesorickým výrokům o nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky před soudy obou stupňů (výroky II. a III. usnesení krajského soudu) a proti výroku o nákladech soudního exekutora (výrok IV.), nicméně ve vztahu k těmto výrokům neuplatňuje žádnou dovolací argumentaci, takže ohledně nich neotevívá žádnou otázku procesního práva. Dovolání proti těmto výrokům již proto není přípustné. Nadto jde o výroky, jimiž bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč (§ 238 odst. 1 písm. d/ o. s. ř.).

Protože odvolací soud dospěl k závěru, že usnesení odvolacího soudu je ve výroku I. o věci samé správné, dovolání oprávněného proti němu podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl. Proti akcesorickým výrokům napadeného usnesení bylo dovolání jako nepřípustné podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítnuto.